

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Duhul nostru este din Dumnezeu,
deci numai în Dumnezeu el își poate găsi liniștea și fericirea.” (Fericitul Augustin)

9 august

VINDECAREA LUNATICULUI

In vremea aceea, iată s-a apropiat de Iisus un om, căzându-l în genunchi și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi, dar n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el, și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis deoparte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau ei Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului are să fie dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Iar ucenicii s-au întristat foarte. (Matei 17, 14-23)

CUPRINS

1. Puterea rugăciunii și a credinței.
4. Sfântul Cuv. Iosif de la Vărațic.
4. Sfinții Brâncoveni.
5. Adormirea Maicii Domnului.
6. Să rămânem cu Dumnezeu!
6. Despre beție.
7. Dumnezeu există!
7. Stânca lui Dumnezeu.
8. Programul activităților.

PUTEREA RUGĂCIUNII ȘI A CREDINȚEI

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales cu rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora.

Dar să luați aminte că nu toată credința este bună, ci numai credința cea dreaptă, ortodoxă, unită cu faptele cele bune. Numai rugăciunile și posturile rânduite de Biserica dreptmăritoare sunt bune, iar rugăciunile și posturile pe care le fac păgânii, sectanții și ereticii sunt urâciune înaintea lui Dumnezeu pentru că nu se fac după îndreptarul cre-

dinței apostolice. Sfântul Apostol Pavel ne arată că, cel ce nu se luptă după lege, nu se încununază (II Timotei 2, 4-5). Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și lucrează toate faptele cele bune după dreapta credință și spre slava lui Dumnezeu poate să dobândească mântuirea sufletului său (I Corinteni 10, 31). Altfel, toate posturile și rugăciunile noastre devin urâciune înaintea lui Dumnezeu (Isaia 1, 11-15).

Așadar, frații mei, fiți cu mare luare-aminte și să nu vă luați după cei rătăciți de la dreapta credință, cărora li se pare că vor dobândi mântuirea sufletelor lor, fără a asculta de Biserica lui Hristos. Auziți ce spune Sfântul Efreim Sirul: **„Când mintea omului va părăsi dreapta credință, toate faptele sale cele bune nu mai sunt de folos”**. Iar Sfântul Ioan Damaschin, arătând același lucru cu alte cuvinte, zice: **„Binele nu este bine când nu se face bine”** (Filocalia 4).

Despre puterea rugăciunii și a credinței vorbește Evanghelia acestei duminici, în care se spune cum a vindecat Mântuitorul un copil demonizat. Copilul a fost adus de tatăl său la ucenici, dar aceștia n-au putut să alunge duhul rău din el. Iar dacă a coborât Domnul de pe Muntele Tabor, tatăl copilului a îngenuncheat la picioarele Lui și a zis: **„Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunic și greu pătimeste; că de multe ori cade în foc și de multe ori în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi, dar n-au putut să-l vindece”**.

Vedeți ce greu se vindecă un om epileptic, stăpânit de duh necurat? Căci, dacă nici apostolii n-au putut să vindece acest copil demonizat, cu atât mai greu vor reuși preoții să vindece pe cei stăpâniți de diavoli, și mai ales pe cei robiți de patimi grele. Diavolul obișnuiește să-l arunce pe cel epileptic uneori în foc, alteori în apă, ca să-l omoare și să ne amăgească a crede că nu el, ci apa și focul l-au ucis. Dar asupra sufletului celui bolnav, vrăjmașul nu are nici o putere. Însă pe cei robiți de patimi cumplite, precum: necredința, mândria, mânia, beția, desfrâul șiuciderea, oare nu-i chinuiesc diavolii mai rău decât pe cei epileptici?

Nu vedeți pe unii ca aceștia cum îi chinuiesc patimile, cum se aprind ca de foc de patima mâniei, a desfrâului, a mândriei și a răzbunării, patimi ce stăpânesc astăzi toată lumea? Sau pe cei bețivi și nepăsători de a lor mântuire, nu vedeți cum îi aruncă diavolul în apa necredinței și a nesimțirii sufletești? Unora ca aceștia, chiar dacă le vorbești de rai, ei nu-l doresc. Iar dacă le spui de boli grele, de moarte și osânda iadului care îi așteaptă din cauza păcatelor făcute, ei nu se cutremură, nici nu vor să le părăsească prin pocăință, căci păcatele vechi, adică patimile, întunecă și orbesc mintea și omoară sufletul și conștiința oamenilor. Ferească Dumnezeu de o asemenea orbire și moarte sufletească.

Milostivindu-Se Domnul de suferința copilului, i-a zis tatălui său: **„Aduceți-l aici la Mine”**. Apoi, certând demonul, duhul rău a fugit, **„iar copilul s-a făcut sănătos din ceasul acela”**. Apropiindu-se ucenicii de Hristos, L-au întrebat: **„Pentru ce noi n-am putut să scoatem pe demon?”** „Pentru necredința voastră!”, a răspuns Mântuitorul. **„Că acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post”**.

Din aceste cuvinte vedem că Domnul mai întâi cheamă pe cel bolnav la Sine. Dacă toți se feresc și chiar fug de cei bolnavi, Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la El, îi mângâie, pune mâinile peste ei și îi vindecă atât pentru credința bolnavilor, cât și pentru credința

rudelor și a celor ce îi aduc la El.

Fără credință tare în Dumnezeu, nimeni nu se vindecă și nu se poate face nici o minune. Dumnezeu cere și colaborarea noastră. El revarsă peste noi harul, mila și iertarea, iar noi trebuie să-l aducem credința noastră, smerenia și pocăința. De aceea a și răspuns ucenicilor că din cauza necredinței lor n-au putut să vindece copilul.

Apoi, spune Domnul că diavolii se scot din oameni și patimile se scot din inimile noastre „numai cu rugăciune și cu post“. Vedeți ce mare este puterea credinței ajutată de rugăciune și de post? Toate trei la un loc fac nenumărate minuni și vindecări, iar una fără alta nu aduc niciodată roade, nici nu ni se împlinesc cererile. **La orice cerere a credincioșilor, trebuie atât din partea lor, cât și a preoților slujitori aceste trei virtuți obligatorii: credință, rugăciune și post.** Celor bolnavi li se mai cere și spovedanie generală, cu pocăință și hotărâre de a nu mai păcătui.

Cea mai grea boală nu este cea trupească, ci cea sufletească, pentru că pierde și trupul și sufletul. Cea mai grea demonizare a omului nu este epilepsia, care chinuiește numai trupul, ci este înrobirea omului de patimi ucigătoare de suflet. Un om stăpânit de beție și desfrâu este un om posedat de diavoli. Pentru aceea este mai greu de vindecat un bețiv, un desfrânat, un ucigaș, sau un om stăpânit de ură, de lăcomie, invidie, decât un om chinuit de un duh necurat, cum este copilul din Evanghelia de astăzi.

Întristarea noastră este că, astăzi, numărul credincioșilor tineri și bătrâni stăpâniți de asemenea patimi este cu mult mai mare ca odinioară. Înclinarea oamenilor tot mai mult spre beție și desfrâu, spre necredință și grupări sectare, spre egoism, divorț și ucidere ne îngrijorează din ce în ce mai mult.

Dumneavoastră, frați creștini, în calitate de fii ai Bisericii lui Hristos, de părinți, de frați și educatori de copii, aveți mare grijă cum vă creșteți copiii pe care vi i-a dat Dumnezeu. Nu-i ucideți înainte de naștere prin avort, nici după naștere prin sminteală și lipsă de educație religioasă! Nu-i lăsați pradă beției, necredinței și desfrâului la vârsta tinereții! Sunt copiii dumneavoastră, dar sunt și copiii lui Hristos, Care ne zice: „Lăsați copiii să vină la Mine!“ (Luca 18, 16). Aveți grijă de copiii ce vi i-a dat Dumnezeu! Vom da împreună greu răspuns pentru ei, pentru fiecare suflet pierdut, furat, ucis de diavolul. Duceți-i regulat la biserică, la rugăciune, la spovedanie, la Sfânta Împărtășanie. Puneți-le la îndemână cărți creștinești de zidire sufletească și scăpați-i de desfrâu și necredință. Amin.

(Părintele Ilie Cleopa)

ACUZATUL ACUZĂ!

Se spune că pe banca acuzaților unui tribunal se afla într-o zi un tânăr, învinuit pentru ucidere și jaf. După ce ascultă sentința care îl condamnă la muncă silnică pe viață, criminalul se ridică și vorbe:

- Îmi iert pe judecătorii care m-au osândit și pe cei care m-au trădat de m-a descoperit poliția. Dar în această sală este un om pe care nu-l voi ierta niciodată: este tatăl meu. M-a crescut fără credință în Dumnezeu și de aceea îmi voi sfârși viața în ocnă!

Părinților, avem o mare responsabilitate și dacă nu semănăm iubire și credință în sufletele copiilor, vom culege ură și răutate, împotriva noastră și a lui Dumnezeu.

SFÂNTUL CUVIOS IOSIF DE LA VĂRATEC (16 august)

Cuviosul Iosif s-a născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, dintr-o familie de oameni binecredincioși. Venind în Moldova împreună cu familia sa va intra în monahism încă din tinerețe alegând să devină ucenic al Cuviosului Paisie Velicovschi, pe când se afla la Mănăstirea Dragomirna. Cuviosul Iosif s-a deprins cu ascultarea, smerenia, paza mintii, infranarea, postirea, privegherile și rugăciunea minții. Când Sfântul Paisie s-a mutat cu obștea la Mănăstirile Secu și Neamț, a venit și Cuviosul Iosif, care, la recomandarea starețului, a fost călugărit și hirotonit ieromonah.

În 1779 Sfântul Iosif era îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Mănăstirea Neamț, și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău, apoi după o vreme, cu binecuvântarea starețului, a devenit sihastru în Munții Neamțului.

După anul 1785, cu povățuirea Starețului Paisie și cu binecuvântarea chiriarhului, Cuviosul Iosif a fost rânduit să pună bazele Mănăstirii Văratec cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Pentru viața sa sfântă, Dumnezeu l-a înzestrat pe Cuviosul Iosif cu darul facerii de minuni și al izgonirii duhurilor necurate. Vestea despre sfințenia și înțelepciunea lui duhovnicească atât de mult spori-se, încât ajunsese unul din cei mai renumiți sihaștri din ținutul Neamțului, la care alergau monahii și credincioșii să se spovedească și să primească povățuiri. Tuturor ucenicilor săi le-a insuflat un duh de râvnă duhovnicească și de jertfă pentru dobândirea desăvârșirii.

Cuviosul Iosif trecut la cele veșnice la 28 decembrie 1828, fiind înmormântat în pro-naosul Bisericii Adormirea Maicii Domnului de la Mănăstirea Văratec.

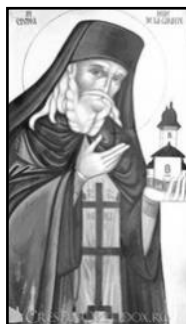
A fost trecut în rândul sfinților de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, proclamarea canonizării având loc în ziua de 5 iunie 2008, la Mănăstirea Neamț.

SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI: „VREAU SĂ MOR CREȘTIN. LOVEȘTE!”

Doamne, ce mare dar avem noi, ca români, în pilda Sfinților Brâncoveni! Cu adevărat, citorii se pot nărui, cărțile se pot învechi și îngălbeni, dar duhul mărturisitor, duhul muceniei în veci nu piere, căci este Duhul Sfânt Însuși lucrător în Sfinți! Să căutăm și noi, alături de Dan Puric, să întipărim în inimile noastre acest gând de veșnicie, luând pilda copilului Matei Brâncoveanu – „Eu pot sa privesc Europa, SUA, lumea întregă și să zic așa – **Vreau să mor creștin. Lovește!**” Țasta este testamentul clar și condiția mântuirii noastre.“

Mărturisitorii lui Hristos au fost duși pe străzile orașului lui Constantin, îmbrăcați numai în cămăși, desculți, cu capetele descoperite și legați în lanțuri, întocmai ca răufăcătorii. La locul de tăiere aștepta mulțime de popor, sultanul Ahmed al III-lea, vizirul său și ambasadorii marilor puteri europene.

Acolo mucenicii fiind puși în genunchi, mult pătimitorul Constantin i-a îmbărbătat pe fiii săi: „*Fiii mei, iată, toate avuțiile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și sufletele! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seama la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară*”

a murit! Credeți tare în aceasta și nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta! Aduceți-vă aminte de Sfântul Pavel, ce zice: că nici sabie, nici îmbulzeală, nici moarte, nici altă orice nu-l va despărți de Hristos; că nu sunt vrednice muncile și nevoile acestea de aici spre mărirea ceea ce o va da Hristos. Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre”.

Deci au căzut capetele vistiernicului Ianache Văcărescu, apoi al fiului celui mare, Constantin, după aceea al lui Ștefan și al lui Radu. Iar când a venit rândul copilului Mateiaș, care avea numai 12 ani, și călăul a ridicat sabia să-i taie capul, acesta s-a înspăimântat și a strigat sultanului să-l ierte că se va face musulman. Atunci tatăl său, plin de bărbăție, i-a zis: „*Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori, decât să-ți lepezi credința strămoșească pentru a trăi cațiva ani mai mulți pe pământ”.* Atunci copilul s-a întărit și, întinzându-și liniștit gâtul pe tăietor, a zis călăului: „*Vreau să mor creștin. Lovește!*”

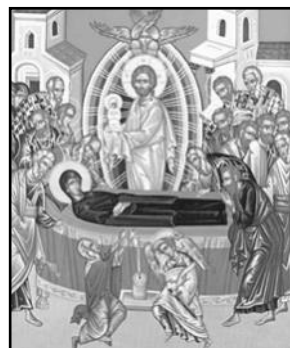
ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Când a binevoit Hristos Dumnezeu nostru să o ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte a făcut-o să cunoască mutarea sa cea de pe pământ, căci Arhanghelul Gavriil, venind la dânsa, a zis: *<Aceasta zice Fiul tău: „Vremea este a muta pe Maica Mea la Mine. Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viața cea nemuritoare”>*. Născătoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare, și cu dorul ce avea ca să se mute la Fiul său, s-a suit degrab în Muntele Măslinilor ca să se roage și s-a întâmplat atunci un lucru minunat, de la sine s-au plecat pomii ce erau pe munte, și au dat cinstea și închinăciunea ce se cădea către Stăpâna, ca și cum ar fi fost niște slugi însuflețite.

Apoi, luând Fecioara iertăciune cu toți, s-a culcat pe pat, a făcut rugăciune pentru întărirea lumii, și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului său și-a dat sufletul. Și atunci s-a întâmplat ceva minunat căci îndată ochii orbilor s-au luminat și auzul surzilor s-a deschis, ologii s-au îndreptat și tot felul de patimă și de boală se tămăduia. După aceea a început Petru cântarea cea de ieșire și ceilalți Apostoli; unii au ridicat patul, alții mergeau înaintea cu făclii și cu cântări, petrecând spre mormânt trupul cel primitor de Dumnezeu. Atunci s-au auzit și îngerii cântând și văzduhul era plin de glasurile cetelor celor mai presus de firea omenească.

Și, după dumnezeiasca rânduală, a lipsit unul din Apostoli, Toma, care nu s-a aflat la preamărita îngropare, ci sosind cu trei zile mai pe urmă, era mâhnit foarte și întristat, și a cerut să fie deschis mormântul dar l-au aflat fără de trup, înțelegând că Maica Domnului a fost înălțată cu trupul la cer.

Sfântul Grigorie Palama arată că este „*mutare la viață*”, învierea și înălțarea cu trupul la cer a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu în „*Împărăția ce i se cuvenea*” și a șezut de-a dreapta Împăratului a toate „*în haină aurită și prea înfrumusețată*” (Ps. 44, 11). „*Haina aurită*” înseamnă „*trupul ei luminat de lumina dumnezeiască*”, iar „*prea înfrumusețată*” arată împodobirea ei „*prin toate virtuțile*”. Maica Domnului este singura care și cu trupul se află la cer alături de Fiul ei. Ea este pururea ocrotitoarea și mijlocitoarea

SĂ RĂMÂNEM CU DUMNEZEU!

Noi ar trebui, literal și practic, să trăim cu Dumnezeu așa cum trăiesc doi îndrăgostiți. Ei nu-și fac o pravilă ca să se întâlnească zilnic zece minute, de la... până la... Dar dacă se întâlnesc, dacă pot, dar... toată ziua tânjesc unul după altul. Le e dor unul de altul, dacă nu se mai văd, dacă unul pleacă la distanță parcă se rupe ceva în el. Așa ar trebui să simțim noi cu Dumnezeu. Avantajul cu Dumnezeu ar fi că Dumnezeu – aparent așa de îndepărtat – niciodată nu-i departe. Zici „Doamne” și chiar înainte să zici, este cu noi, pentru că este în noi, chiar dacă nu mai putem să îl descoperim acolo.

Deci, rugăciunea trebuie să o înțelegem și ca acel moment al pravilei când, hai, în sfârșit, măcar pentru... câteva minute să scăpăm un pic de povara vieții ăsteia și să fim cu Dumnezeu în intimitate.

Dar dacă ce căutați este să fiți cu Dumnezeu, fie în pravilă, fie în celălalt moment al rugăciunii, în toată vremea, în tot locul, în multe, multe feluri... Care feluri? Ai nevoie de ceva: „Doamne, cum să...?”... așa și pe dincolo. Ai reușit ceva: „Doamne, slavă Ție, mulțumesc!”. Ai un gând urât: „Doamne, uite ce este în mine”, spovedanie, imediat. Și în multe alte feluri. Tot ce trece prin tine, prin viața ta, prin mintea ta, prin sufletul tău, prin trupul tău: „Doamne!”, și a devenit rugăciune.

În ambele cazuri cultivăm un fel de a fi, de a rămâne cu Dumnezeu. Amin.

(Părintele Rafail Noica)

Sfântul Ioan Gură de Aur - DESPRE BEȚIE

Dacă îți este trupul neputincios și nu poți posti neîncetat, nu îți este neputincios ca să te rogi, nici fără putere ca să disprețuiești poftele pântecelui.

Chiar dacă nu poți să postești, totuși poți să nu te îmbuibezi. Nu-i puțin lucru și acesta, nici departe de post, ci în stare să pună capăt furiei diavolului. Că nimic nu este atât de plăcut diavolului, ca desfătarea și beția, pentru că ele sunt izvorul și mama tuturor păcatelor. (...)

Când se întâmplă astfel de beții, aud pe mulți spunând: „Să nu mai fie vin”. Ce nebunie! Învinuiești darurile lui Dumnezeu pentru că păcătuiești alții? Aceasta însă e curată nebunie! Nu-i vinul de vină, ci neînfrânarea celor care se folosesc rău de vin.

Nu huli vinul, ci beția! Ia pe bețiv, când este treaz; zugrăvește-i toată hidoșenia beției și spune-i: „Vinul a fost dat ca să ne veselim, nu ca să ne facem de ocară; ca să râdem, nu ca să fim de râs; ca să ne însănătoșim, nu ca să ne îmbolnăvim; ca să îndreptăm slăbiciunea trupului, nu ca să surpăm tăria sufletului. Dumnezeu te-a cinstit când a dat pe pământ acest dar, vinul. Pentru ce te faci de ocară cu necumpătarea ta?”

Iar dacă nu vrei să vă abțineți de la vin pentru pricinile acestea, abțineți-vă cel puțin pentru rușinea și necazurile ce le aduce cu sine beția! Vinul a fost dat ca să ne veselim. „Vinul, spune Scriptura, *veselește inima omului*”; dar voi pângăriți și această însușire a vinului. Ce veselie poate să-ți mai facă vinul, când nu mai ești în toată firea, când te doare tot trupul, când vezi că toate se învârt în jurul tău, când te ia amețeala și când te legi la cap ca bolnavii de friguri, care-și frecionează capetele cu untdelemn?

DUMNEZEU EXISTĂ

Un creștin a mers la o frizerie ca să-și tundă părul și să-și taie barba. În timp ce frizerul își servea clientul, între cei doi s-a pornit o conversație interesantă. Au vorbit despre multe lucruri și au abordat diverse subiecte. În cele din urmă au început să vorbească despre Dumnezeu. La acest subiect frizerul a declarat:

- Eu cred că Dumnezeu nu există. Dacă ar exista, ar mai fi atâția oameni bolnavi? Ar mai fi atâția copii abandonati? Dacă Dumnezeu ar exista, nu ar fi nici suferință și nici durere. Nu-mi pot imagina un Dumnezeu iubitor care să îngăduie astfel de lucruri.

Clientul s-a gândit un moment, dar nu i-a răspuns deoarece nu a vrut să stârnească o ceartă. Frizerul și-a terminat treaba, iar clientul a părăsit frizeria. Chiar când a ieșit din frizerie, creștinul nostru a văzut pe stradă un om cu părul mare, încâlcit și murdar și cu o barbă mare, neglijentă. Clientul s-a întors la frizerie și i-a spus frizerului:

- Știți ce? Frizerii nu există.
- Cum puteți spune asta? a întrebat frizerul surprins. Sunt aici, sunt frizer și tocmai te-am aranjat!
- Nu! a exclamat clientul. Frizerii nu există, căci dacă ar exista atunci nu ar mai fi oameni cu părul lung și murdar și cu barbă netăiată, cum e omul acela de afară.
- Ah, dar frizerii există! Însă asta se întâmplă când oamenii nu vin la mine.
- Exact! a afirmat clientul. Asta e ideea! Și Dumnezeu există! Însă necazurile și suferința se întâmplă atunci când oamenii nu vin la El și nu-L caută pentru a-i ajuta. De aceea este atâta suferință și durere în lume.

STÂNCA LUI DUMNEZEU

Povestesc bătrânii că unui pustnic Dumnezeu i-ar fi cerut, drept osteneală, să împingă în toate zilele vieții lui o stâncă mare, aflată lângă bordeiul său. Și mulțime de ani s-a nevoit însinguratul monah tot împingând la acea piatră, de la răsăritul și până la apusul soarelui, dar stânca nici c-a mișcat-o vreun deget.

Istovit fiind de la o vreme, potrivnicul diavol i-a adus numaidecât și gândul zădărniciii ostenețelor sale. Deci s-a rugat atunci monahul, iar mai pe urmă L-a întrebat pe Dumnezeu unde a greșit de nu s-a mișcat din loc acea piatră?

Și pentru ruga lui stăruitoare, Domnul i-a adus aminte că ascultarea lui fusese să împingă piatra, nicidecum s-o urmească din loc! Deci truda lui n-a fost nicidecum zadarnică pentru că, tot împingând piatra, brațele și tot trupul i-au devenit mult mai puternice!

„Adevărat, nu ai mișcat stânca, însă tu nu trebuia decât să mă ascuți și să o împingi, ca să-ți pui la încercare credința și încrederea în înțelepciunea Mea. Eu sunt Cel care voi muta acum piatra, pentru ascultarea ta!”. Și stânca a plecat la vale, după cum a fost cuvântul Domnului!

De fapt și atunci când noi credem că avem „un grăunte de muștar” de credință și urnim munții, tot Dumnezeu este cel care-i mută din loc...

Dumnezeu nu ne cere minuni. Pe acelea le face El.

ICOANA MAICII DOMNULUI DE LA TRIFEȘTI

Astăzi, 9 august, la ora 18:00, va fi adusă în parohia noastră Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Trifești și va rămâne spre închinare până vineri la ora 16:00.

Cu această ocazie, Luni, Marți și Miercuri se va face slujba Sfântului Maslu începând cu ora 19:00.

Va așteptăm cu mult drag!

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

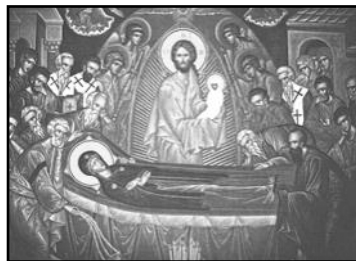
- Hramul parohiei noastre -

Cu deosebită bucurie în Hristos-Domnul vă invităm să participați la hramul Parohiei Ortodoxe Lazaret conform următorului program liturgic:

Vineri 14 aug.: ora 17:00 - Slujba Privegherii și a Prohodului Adormirii Maicii Domnului;

Sâmbătă 15 aug.: ora 7:00 - Taina Sfântului Maslu;
ora 8:30 - Sfânta Liturghie;

ora 17:00 - Slujba Privegherii
(pentru că duminică este Sf. Cuv. Iosif de la Văratice - al doilea hram al noii biserici ce se construiește în parohia noastră).

Va așteptăm cu mult drag!

PROGRAMUL LITURGIC (10-16 august)

Duminică (9 august)	18:00	Sosirea Icoanei Făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Trifești
Luni, Marți, Miercuri	7:30 19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Sfântul Maslu
Joi	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Vineri	7:30 16:00 17:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Plecarea Icoanei Făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Trifești Slujba Privegherii și Prohodul Adormirii Maicii Domnului
Sâmbătă	7:00 8:30 17:00	Sfântul Maslu Sfânta Liturghie - Adormirea Maicii Domnului Slujba Privegherii (Vecernia cu Litie și Utrenia)
Duminică	7:30	Acatistul Sfântului Cuvios Iosif de la Văratice și Sfânta Liturghie

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239

Preot slujitor: Eugen Ciprian Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Bîrnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

Publicație săptămânală a Parohiei Ortodoxe Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.